

Preek 15-05-2017

Ds Richard Vissinga

Romeinen 6, 3-11; Jesaja 43, 1-5a en Matteüs 28, 16-20 170514 Ontmoetingskerk

Belijdenis en doop van Karin Elisabeth Snijder

Lieve gemeente van onze Heer Jezus Christus,

Toen lang geleden prinses Beatrix, de moeder van koning Willem Alexander gedoopt werd, begon de dominee zijn preek als volgt, terwijl hij zich richtte tot haar ouders: vandaag is uw dochter gestorven, begraven en weer opgestaan.

Hoorbaar was de verbazing van de aanwezigen. Wat is dat nu? Zulke zware woorden rond de doop van een kind? Gestorven en begraven?

Ja, voor veel mensen is een doop een ontroerend en vertederend ritueel. Zeker als klein kind gedoopt wordt.

Daar passen toch heel andere woorden bij? Dankbaarheid voor het nieuwe leven;

en behoefte aan bescherming in alle kwetsbaarheid van ons bestaan.

Maar wat die dominee toen deed was niets anders dan de apostel Paulus citeren.

In zijn brief aan de christenen in Rome denkt hij hardop na over de betekenis van de doop, de verbinding met Jezus Christus en over het leven als gedoopte.

Weet u dan niet - natuurlijk weten jullie dat! - dat u die gedoopt bent in Christus Jezus in zijn dood gedoopt bent. Wij zijn dan met hem begraven door de doop in de dood, om, zoals Christus door de macht van de Vader uit de dood is opgewekt, om een nieuw leven te leiden.

Als we die woorden tot ons laten doordringen, realiseren we ons dat de doop allesbehalve een ontroerend en vertederend ritueel is, waarvan we als gemeente bij tijd en wijle glimlachend getuige zijn.

Wat doopouders ook aangeven over het uiting geven aan hun verwondering en dankbaarheid over het kind dat aan en uit hen geboren is, over het aanbieden van hun kind aan God, opdat Hij het zal beschermen, over het begin van een christelijke opvoeding - dat is allemaal goed en waar, maar de kern van de doop ligt dieper.

En misschien komt die kern nog wel duidelijker aan het licht als zoals vanmorgen Karin als volwassen mens gedoopt is. Voor haar is de doop hét teken van de kerk, dat ons leven op een ander spoor is terechtgekomen. Tekenen bij uitstek van het afleggen van het oude en het aantrekken van het nieuwe. Loslaten van het verleden en je uitstrekken naar een nieuwe toekomst.

We luisteren naar Paulus. Hij herinnert de christenen in Rome aan hun doop, die ze als volwassenen hebben ondergaan. Hun doop symboliseert dat en hoe zij verbonden zijn met Jezus.

Dat hij, de Heer, in hun plaats de dood onderging, hun dood onderging.

Dat zij als dopeling meegestorven zijn met de dood van Jezus en dat zij met Jezus mee opgewekt worden uit de dood. Buiten hen om is er met hen iets heel wezenlijks gebeurd, het heeft hun leven radicaal en fundamenteel veranderd; het wordt door hun doop gesymboliseerd en ze doen daarvan in hun doop de ervaring op.

En waar ze zich in geloof daarvoor open stellen, daar gebeurt het ook!

Toen Jezus stierf, stierven zij. Toen Jezus opstond uit de dood, stonden zij op uit de dood.

Toen Jezus stierf, stierven wij. Toen Jezus opstond uit de dood, stonden wij op uit de dood.

Toen Jezus stierf, stierf ik. Toen Jezus opstond uit de dood, stond ik op uit de dood.

Met recht mogen we zeggen: we hebben onze dood achter ons en het leven voor ons.

Buiten Pasen om is dat je reinste onzin, maar vanuit Pasen blijde boodschap - hoewel het kwetsbare woorden blijven, zolang er zoveel dood is in ons leven.

Wij zijn dan met hem begraven door de doop in de dood, opdat, gelijk Christus uit de dood is opgewekt door de macht van de Vader, wij nee, er staat niet: ook opgewekt zullen worden, maar er staat: om een nieuw leven te leiden.

Een nieuw leven leiden. Leven als nieuwe mensen, zeg maar, leven in het spoor van Jezus.

Hoe zo'n leven er uit ziet?

Dat je gaat kijken met de ogen van Jezus en dat je dan andere dingen, vooral andere mensen ziet;

- dat je gaat horen met de oren van Jezus, en dat je dan dus andere dingen hoort en opvangt en doof bent geworden voor dingen waar je eerder vol van was;
- dat je gaat wandelen met de voeten van Jezus en dan op andere wegen terecht komt;
- dat je gaat liefhebben met het hart van Jezus en dat er dan veel meer ruimte komt in je eigen hart, vooral voor andere mensen en dingen.

Er is een naadloze overgang van de doop naar de praktijk van ons leven van elke dag.

Dat Jezus onze plaatsvervanger is, drukt zijn stempel op ons hele doen en laten.

Of is dat soms niet zo?

Soms is het ook niet zo. Dan blijven mensen onveranderd, ondanks hun doop.

Sommigen zeggen dan ook nog heel vroom, dat Jezus het allemaal voor ons heeft gedaan en dat is dan voor hen een vrijbrief om gewoon in de oude sporen verder te leven.

Dat is goedkope genade en dat kan volgens Paulus volstrekt niet. Je kunt niet in de zonde blijven.

Daarom is één van de onderdelen van de doopliturgie de afwending van alle kwaad, van alles wat Gods wil weerstaat en de toewending naar Christus en zijn Rijk dat komt.

Anders gezegd en wat minder plechtig: de doop ondergaan is bewust ja-zeggen tegen Jezus-voor-jou; met een nieuwe grondhouding in het leven komen staan, een grondhouding die bepaald wordt door het samen-met-de-Heer.

Je ontwerpt en ontvouwt je leven niet langer vanuit jezelf als middelpunt, maar vanuit hem.

Je leven heeft een nieuw centrum gekregen. Je richt je niet langer op wat van jezelf uit belangrijk was en is, maar op wat voor hem belangrijk is, waar zijn hart naar uitgaat.

Wat dat is?

Niet anders dan recht te doen en getrouwheid lief te hebben, en ootmoedig te wandelen met uw God (Micha 6, 8). Dat is waar het hart van Israel naar uitging en als dat niet zo was, waar het weer naar toegebogen werd.

Dat is waar het hart van Jezus naar uitging, volop.

Onze doop bevrijdt ons tot deze dingen en zet onze voeten op deze weg.

Misschien kan het volgende verhaal het voorafgaande het beste verduidelijken.

Het is van de Indische christen Sadhoe Soenar Singh.

Ergens in een dorpje in India waren twee jongens aan het dobbelen. Nu was dobbelen in dat dorp ten strengste verboden. Het gevolg was dan ook dat beide jongens door de politie gegrepen en opgesloten werden. De ene jongen had rijke ouders en zij konden met gemak de boete betalen die op dobbelen stond. Deze jongen kwam dan ook al gauw weer vrij.

De andere jongen was de zoon van een arme weduwe. Vanaf het moment dat haar zoon gevangen zat, ging zij elke middag werken in de droge bedding van de rivier om stenen te sjouwen. Daarmee verdiende ze elke dag een paar centen om geld te verzamelen om haar zoon vrij te kopen. Haar handen werden ruw en gewond, maar daar gaf ze niet om.

Eindelijk had ze het bedrag bij elkaar en kwam de jongen vrij uit de gevangenis.

Toen hij weer als vrij man rondliep, kwam hij zijn oude vriend tegen. Die zei meteen: "Zullen we weer een spelletje dobbelen?". Toen antwoordde de eerste: "Hoe zou ik zo ondankbaar kunnen zijn tegenover mijn moeder? Jij kunt het wel doen. Ik kan het nooit meer doen, want het heeft het bloed van mijn moeder gekost".

Deze jongen wist welke prijs er voor zijn vrijheid was betaald. Hij moest voorzichtig omspringen met die vrijheid; het sprak niet vanzelf dat hij vrij was.

Het spreekt ook niet vanzelf dat wij bevrijd zijn. Het is een kostbare genade waarvan wij leven.

Dat besef wil de doop ons bijbrengen. Wij zijn gedoopt in de dood van Jezus en wij zijn met hem opgestaan.

Om voluit te leven. Als nieuwe mensen. In het licht en in het spoor van Jezus Christus.

Amen